Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 33 | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. | 27 årg.

14 Aug. | Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala. | 1910.

Den yppersta gåvan.

1 Kor. 13: 1—8.

Vore det fråga om den största *lönen* eller den yppersta *tjänsten* i Sveriges land, då vore det väl näppeligen på sin plats att tala därom med barnen. Ty I ären ännu för späda och för unga till att kunna förtjäna den största lönen, och I ären ännu för outvecklade till att kunna uppbära den yppersta tjänsten eller ämbetet.

Men när det i vår text är fråga om den yppersta *gåvan*, då kunna alla få vara med och även barnen. Ty den minsta och den ringaste kan taga emot en gåva, vore denna gåva aldrig än så stor och dyrbar.

Vad är det för en gåva, aposteln Paulus talar om I våra textord, och som han kallar den yppersta? Det är den himmelska kärleken, om vilken han säger: "*Om jag talade med människors och änglars tungor men icke hade kärlek, så vore jag en ljudande malm eller en klingande cymbal. Och om jag hade profetia och visste alla hemligheter och all kunskap, och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet. om jag utskiftade alla mina ägodelar och gåve min kropp att brännas, men icke hade kärlek, så vore det mig till intet nyttigt.*"

Om du kunde predika som en Guds ängel och profetera som en Jesaias,

om du vore lärd som den lärdaste professor och kunde göra underverk som en Petrus, när han botade Eneas och uppväckte Tabita från döden, men icke ägde Guds kärlek i hjärtat, så vore du i Guds ögon ett intet i jämförelse med ett litet barn, som älskade Gud sin frälsare och för hans skull människorna i världen. Kärleken är från Gud och likbildar oss med Gud.

Aposteln visar oss vidare i vår text, hurudan den människa är, som tagit emot Guds kärlek, då han säger: "*Kärleken är långmodig och mild, kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke, han uppblåses icke, han skickar sig icke ohöviskt, han söker icke sitt, han förtörnas icke, han tillräknar icke det onda. Han gläder sig icke över orättfärdigheten, men han gläder sig med sanningen. Han fördrager allting, han tror allting, han hoppas allting, han tål allting.*"

En människa, som saknar Guds kärleks stora gåva, är avundsjuk, högfärdig och uppblåst. Hon skickar sig ohöviskt och opassande, hon är självisk och ondsint, kan aldrig förlåta och känner skadeglädje, när det går illa för hennes medmänniskor. Hu, vad en sådan människa är stygg och tråkig!

Den människa åter, som älskar med Guds och Jesu Kristi kärlek, är långmodig och mild och gläder sig med sanningen. Hon fördrager och tål allting, hon tror allting och hoppas allting. En sådan människa liknar Jesus. Han var långmodig och mild i hjärtat. Han gladde sig, när sanningen vann seger hos människorna och prisade sin himmelske Fader därför. Han hade fördrag med sina oförståndiga lärjungar och sina onda samtida. Han tålde, led och bad för sina fiender. Han trodde, att vi skulle kunna frälsas, och därför gav han sitt liv till försoning för våra synder. Han hoppades, att vi skulle tro och omvända oss till Gud, och därför sände han ut sina lärjungar till jordens alla land med frälsningens evangelium. Åh, vad Jesus var god och stor och skön! Och alla som taga emot Guds kärlek vilja likna honom och bliva goda som han var.

Till sist säger aposteln i våra textord: *Kärleken upphör aldrig, men profetiorna skola försvinna; talandet med tungor skall taga slut, kunskapen skall försvinna.*"

Kärleken är den yppersta gåvan också därför att den upphör aldrig, den går aldrig under, såsom andra gåvor göra. Den är evig som Gud själv. Fördenskull skola vi dagligen knäppa våra händer och bedja Gud utgjuta sin kärlek i våra hjärtan genom den Helige Ande. Vi skola bedja om nåd att älska och göra gott samt var och en i sin mån bidraga till den gudomliga kärlekens seger bland människorna i världen.

J. B. Gauffin.

Röde John.

(Forts).

"Gå nu hem, kära lilla Greta", sade han bönfallande. Han kände, att detta lätt kunde överstiga hans krafter.

Men i samma ögonblick lade Greta sina armar om hans hals, och hon tryckte sig hårt intill honom.

"Åh, John. Jag var rädd, att du höll av någon annan! Jag vill inte ha någon annan i hela världen", sade hon, medan tårarna runno utför hennes kinder.

Då slöt han henne i famnen och såg in i hennes klara, blåa barnaögon.

"Lilla Greta", sade han ömt, "du blev mitt livs välsignelse."

Lyckan hade spritt sitt skimmer över Johns ansikte, det var nästan vackert.

"Att detta skulle hända mig! Att detta skulle hända mig!" upprepade han.

"Det var inte din skuld, John", sade Greta leende, "det var ju jag som friade."

Sven och Karin, som arbetade på klöveråkern, sågo ett ungt par komma gående rakt emot dem.

"Vem är det?" frågade Karin och lät höfånget falla till marken, medan hon höll handen för ögonen, som bländades av den nedgående solen.

"Det är Greta — och så är det John", svarade Sven och log.

"Då har väl Greta slutligen gjort sitt val", sade Karin stilla.

"Ja", svarade Sven, "och det har hon nog för resten gjort för länge sedan."

Nu stodo de unga mitt framför Sven och Karin.

"Här", sade Greta, "för jag med mig min fästman — tag väl emot honom far och mor, han förtjänar det."

Sven och Karin räckte vänligt sin hand mot den blivande svärsonen.

"Jag kan nog förstå, att ni hellre ville se Greta gift med någon annan", sade John, — "men hon ville det själv", tillade han och såg på Greta med en blick så full av ömhet och tacksamhet att Sven och Karin fingo tårar i ögonen.

"Du är välkommen", sade Sven.

"Ja, mera än någon annan", tillade Karin av hela sitt hjärta.

"Jag friade själv", log Greta, "annars hade det väl aldrig blivit något av."

John lade armen om hennes liv. "Hur kunde jag våga tro, att du ville ha röde John", sade han.

(Slut.)

Olika synpunkter.

Med teckning.

Per var bara femton år men stor och stark och frisk. Och arbeta kunde han och mer lärde han för varje dag. Ty han hade håg och lust och vilja, och det är därpå det beror.

I dag hade han varit tidigt uppe med slåtterfolket och gått "slag om slag" med husbonden och dennes fullvuxne son, när de avmejade klöverlandet. Det var ett styft arbete, så att när de slutade vid frukostdags, var Per duktigt trött. På förmiddagen skulle gräset bredas ut, och då var Per återigen med. Solen gassade, så att det riktigt brände på hals och öron.

När middagen var över, satte sig Per i skuggan av en lummig alm för att vila. Han hade nu en god stund, som var hans egen, och då tyckte han sig bäst använda den genom att ta sig en middagslur.

Men småfolket i gården, som sovit tills solen stod högt på himmeln och frukostgröten väntade på dem, de tyckte, att det var väldigt lustigt att Per satt och sov. .Nu sitta de och rådslå om att väcka honom och på samma gång skrämma honom. De skulle bära en stege till andra sidan av trädet, klättra upp och sedan ge till ett indiantjut, så att Per bleve riktigt rädd.

Sagt och gjort. De tassade bort till gården och voro just i färd med att taga ned lilla brandstegen från väggen, där den hängde, då far kom. "Vad nu då? Är elden lös på något ställe här i gården?" frågade han och såg mäkta nyfiken ut.

"Nej — nej, men Per sitter och sover därborta, och vi tänkte klättra upp i trädet och skrämma honom, så att han vak-

OLIKA SYNPUNKTER.

BROR OCH SYSTER.

nade", stammade Nils och såg osäkert på far.

"Jaså, ni unnar inte Per vila en stund. Han har varit vaken och arbetat sen klockan fyra i dag. Ni skulle våga väcka honom! Att ni inte skäms, edra upptågsmakare?"

Det var ju olika synpunkter rörande Pers middagsvila.

J. B. Gauffin.

Bror och syster.

Med teckning.

Bror är stor,
hjälper mor
mycket bättre än nå'n tror,
går med lillan uti hagen
hela långa sommardagen.

Lillan är
till besvär,
man vet aldrig, vart det bär.
Bror sin egen lek försakar,
över lillan blott han vakar.

Bror är häst,
det är bäst,
denna lek hon älskar mest.
Det är roligt att få åka
och med stora bror få språka.

Bror är rar
hela dar,
bästa lekkamrat hon har,
hennes joller kan han fatta,
när de andra bara skratta.

Bror är stor,
hjälper mor
mycket bättre än nå'n tror,
går med lillan uti hagen
hela långa sommardagen.

Ella.

Kerstin.

Hennes far var timmerhuggare. Tidigt varje morgon gick han ut i skogen och lät yxan gå, så att de höga furorna och granarna föllo den ena efter den andra. Nu hade han i många dagar sysslat med att gräva upp rötterna ur jorden och jämna marken, så att nya träd kunde planteras i stället för dem, som vuxit där förut och nu huggits ner.

"Det går med skogens träd som med människorna", tänkte han i sitt stilla sinne. De växa sig stora och starka, och en vacker dag äro de gamla och redo att falla. De gå ut, de dö, och nya komma i deras ställe. "Släkt skall följa släkters gång", det är så också i skogens historia."

Länge fick han ej tid att tänka, ty nu hörde han klockan i byns kyrktorn slå tolv. Tillsammans med klockans toner blandade sig också en glad barnaröst, som sjöng:

"Nu se de på varandra, de fagra blommor små."

Det var lilla Kerstins allra käraste sång.

Hon sjöng den både morgon, middag och kväll, och nu kom hon ut till skogen med fars middagsmat. Det var hennes gladaste ögonblick under dagen.

I en snövit handduk bunden om stenkrukan bar hon hans mat, som mor alltid hade lagt ner så fint och prydligt, att det var ett nöje att taga upp den.

Kerstin visste, att när hon kom med maten, gick far emot henne, tog korgen ifrån henne och lyfte henne högt i vädret. Hon log för sig själv när hon tänkte på detta det gladaste ögonblick under dagen.

Kerstin höll mycket av sin far och han höll av sin flicka. Mången god berättelse talade han om för henne, och mången liten sång, som hon kunde sjunga, hade hon lärt av honom. Och så vackert han kunde spela på fiolen, som hängde på väggen därhemma!

När han slutat sitt arbete för dagen, brukade Kerstin och hennes mor gå emot honom. Lyckligare människor än Kerstin och hennes föräldrar funnos väl knappast.

Varje morgon tackade de Gud för nattens vila, och aldrig gingo de till sängs om kvällen utan att tacka för det dagliga brödet.

Ja, det var lyckliga år, de sju första av Kerstins liv på jorden.

En dag på sommaren kom Kerstin springande ut i skogen. Det hade blivit litet senare än vanligt, ty Kerstin hade plockat smultron och trätt dem på strån, och nu ville hon överraska far med dem. Hon hade själv icke smakat ett enda, far skulle ha dem alla. På hemvägen ville hon plocka några åt mor.

Kerstin glömde alldeles att sjunga, så skyndade hon sig.

Men far, var fanns han? Hon såg honom icke. Han kom icke emot henne som vanligt.

Flera karlar stodo lutade över någonting — vad kunde det vara? Kerstin gick närmare. Vad var det hon såg? — Det var hennes far som låg där. och hans ansikte var alldeles kritvitt och blodigt.

Då man varsnade den lilla flickan, sade en av karlarne till henne: "Gå, du lilla Kerstin, gå hem till mor. Vi komma snart efter."

Men Kerstin stod stilla, alldeles stilla och höll fars matkorg i handen.

Hon förstod icke vad som hänt, men så mycket förstod hon, att något förfärligt, något rysligt måtte ha inträffat.

Den höga furan, som låg tvärs över vägen, trädet, som hennes far varit med om att fälla, det hade i stället fällt honom.

En stor ångest smög sig över henne. Men hon tänkte: "Far kan nog få röda kinder igen. Jag har ju fallit så ofta och slagit hål i pannan, men det blev alltid snart bra igen."

Nu lyfta karlarne upp far och lägga honom på en arbetsvagn. Långsamt kör vagnen genom skogen. Fåglarna sjunga, solen skiner, granarna dofta, allting är lika som förut. Kerstin är nära att sjunga:

"Nu se de på varandra, de fagra blommor små."

men hon kan dock icke, hon är alldeles tyst. Hon ser karlarne gå bakefter vagnen. tysta med böjda huvuden. —

Kerstin har mist sin far. Hon och mor äro nu ensamma i stugan.

Ah, vad de saknade far, och vad de längtade efter honom om dagarne! Utanför bräkte Kerstins kära get, det var som ville den komma in och trösta dem och hålla dem sällskap.

"Mor, hör du Metta?" sade Kerstin. "Hör du, att den liksom ropar på oss? Får jag släppa in henne?"

Kerstins mor nickade blott. Sedan hennes man dog, hade hon blivit så tyst och stilla och talade ej mycket. Varje söndag gick hon med Kerstin genom skogen till den lilla kyrkogården, som låg där bortom.

Det fanns inga "fina" gravar därinne, det var mest fiskare och arbetsfolk, som där sovo den sista sömnen. Men om där ej funnos några stora gravvårdar med monument och byster, så susade i stället skogens furor över de enkla gravkullarna och gåvo dem skugga. Och många voro de kransar av ljung eller av blommor från

det ringa folkets blomkrukor, som av kärleksfulla händer lagts på gravarna.

Om sommaren lyste högröda pelargonier eller mörkblåa blåklintskransar därinne, och på hösten prålade där de starkt färgade dahlierna. Men allra vackrast var det, när solen vid sin nedgång kastade sitt gyllene skimmer över de många små kullarna, och ljungen liksom tycktes flamma i rött.

Men nu var det vinter.

Snön knarrade under fötterna, då Kerstin och hennes mor gingo genom skogen samma väg som Kerstin så ofta gått lycklig och glad ut i skogen till far. Nu var det så tyst och ensligt härinne, tyckte hon.

"Spring litet förut, min flicka, du ser så frusen ut", sade modern. "Spring och krama ihop några snöbollar, så håller du dig varm. Jag kan inte mera hålla jämna steg med dina små ostyriga fötter."

Kerstin hade stor lust till att kasta snöboll, men det fanns ingen, som hon kunde kasta dem på.

"Ack, om far hade varit här!" tänkte hon. "Han och jag skulle haft så roligt tillsammans."

Men plötsligt såg hon upp på mor och fattade hennes hand. Hon tyckte, att mor var alldeles lika vit i ansiktet som far varit den där gången. —

"Jag vill allra hälst hålla dig i handen, mor", sade hon.

Ute på kyrkogården låg snön så tät och mjuk över gravarna. Men varje liten snökristall gnistrade, när solen lyste på dem, och Kerstin tyckte, att tusentals små ljus tindrade därinne.

"Mor, får jag lägga kransen på fars grav?" bad hon.

Och modern räckte den lilla flickan kransen. Hon hade själv bundit den av granris och kottar, som Kerstin hade plockat. Med varsam hand lade Kerstin den ned på snön.

"Mor, du är så vit i ansiktet, du fryser visst", sade hon, när hon såg upp på modern. "Kom, så ska vi skynda oss hem. Jag skall tända i spiseln och koka upp mjölk åt dig, det kan jag så bra." Och den lilla flickan drog modern med sig så fort, att denna knappt kunde följa med.

Solen höll just på att gå ned, då de gingo hem. Träden kastade stora, blåaktiga skuggor över snön, och Kerstin kände sig i dag så underligt beklämd om hjärtat.

Men så snart hon hörde geten bräka, försvann hennes nedslagenhet. Sedan faderns död voro hon och geten oskiljaktiga vänner.

Geten var då också värd att hålla av. Den var snövit, klok och livlig. Om sommaren band Kerstin kransar och hängde dem omkring hennes hals.

"Du är söt, du är vacker, min egen lilla Metta", sjöng hon, slog armarna om halsen på geten och lade sig på knä framför henne.

(Forts).

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 15—21 aug. 1910.

M. 15. 2 Kor. 4: 3—6. EVANGELII HÄRLIGHET.
T. 16. v. 3. Evangelii härlighet synes icke för alla.
O. 17. v. 4. Orsaken till att icke alla se Kristi härlighet.
T. 18. v. 5. Kristi härlighet avslöjas genom evangelii predikan.
F. 19. v. 6. När vi tro evangelierna upplyser Gud våra hjärtan.
L. 20. 2 Petri 1: 19. Vi skola därför hålla oss till Guds ord.
S. 21. Joh. 8: 12. Och följa Jesus.

Söndagsskoltext för den 21 Aug.

13 Sönd. e. Trefaldighet.

Evangelii härlighet.

2. Kor. 4: 3—6.

Minnesvers: 2 Petr. 1: 19. Så mycket fastare hava vi det profetiska ordet, och I gören väl, att I akten därpå, såsom på ett ljus, som skiner i ett mörkt rum, till dess det dagas och morgonstjärnan uppgår i edra hjärtan.

Tryckeri-A.-B. Ferm, Stockholm 1910.